

Атанас Далчев
Зимният студ

Слушай, снощният шум зад вратите
и това, що сме взели за вятъра,
било тежкия звън на копитата
и дълбокия глас на земята.

Снощи скришом със коня преминал,
неотседнал, погледнал в прозореца,
въз стъклото дъхът му застинал,
своя бял плащ захвърлил на двора.

С тежък удар разтворил вратата,
колко сила е имал, замахнал
и забол: десет ножа под стряхата
и един – във сърцето на татка.

Ние – слабите – що сме му сторили?
Няма татко ми вече да стане!
На главата ти кацнала врана:
майко! – черната кърпа отгоре.

1925 г.

КРАЙ

© 1925 Атанас Далчев

Източник: <http://litclub.com/library/bg/dalchev/>

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/12096>]